

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Illvstrivm Controversiarvm Biga.

Caraccioli, Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1619

De Accessu Beati Iacobi Apostoli ad Hispaniam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64242)

53

ANTONII CARAC- CIOLI CLERICI

Regularis CONTROVERSA PRIMA

*De Accessu Beati Iacobi Apostoli
ad Hispaniam.*

I.

ISPANIAE antiquissimam Christianitatem anti-
quissimi Patrum abundè testantur. Incipiam à Cypria-
no Episcopo, & martyre, qui tertio Christi sæculo scrip-
sit, & floruit, atque ab eo postmodum ascendam ad su-
periora tempora. Is vñ cum Coepiscopis suis a insignem
Epistolam misit ad Episcopos Legionis, & Asturicæ, atq;
ad Emeritenses ciues, laudans eos, quod Basilidi, & Mar-
tiali Episcopis, immani Idololatriæ crimine contaminatis, Sabinum, &
Felicem legitimâ ordinatione substituisent. Erat igitur eo tempore His-
pania referta Christianis populis, Clericis, Episcopis.

a Epist. 68

2. Tertullianus Cypriano antiquior, quippè qui vixit imperante Seue-
ro, disputans aduersus Iudæos tribuit magnam laudem Hispanis, cum
narrat, omnes eius Regionis terminos Christo fuisse subditos. Quibus verbis de-
notat Hispaniarum regna non aliquot solummodo, sed prorsus omnia, vt
ibi Pamelius obseruat, iam tum Christi Euangelio fuisse imbuta. Libet
ipsa Tertulliani verba repræsentare. In quem, inquit, b alium vniuersa gen-
tes crediderunt, nisi in Christum, qui iam venit? Cui enim, & alia gentes credi-
derunt Parthi, Medi, Elamita, & qui habitant Mesopotamiam, Armeniam, Phry-
giam, Cappadociam, & incolentes Pontum, & Asiam, & Pamphylia, immoran-
tes Aegyptum, & regionem Africa, qua est trans Cyrenem inhabitantes, Romani,
& incola. Tunc & in Ierusalem Iudei, & cetera gentes, vt iam Getulorum varie-
tates, & Maurorum multi fines Hispaniarum omnes termini, & Galliarum diuersa
nationes, & Britannorum inaccessa Romanis loca, Christo vero subdita, & Sar-
matarum, & Dacorum, & Germanorum, & Scytarum, & abditarum multarum
gentium & Prouinciarum, & Insularum multarum nobis ignorarum, & qua enu-
merare minus possumus. In quibus omnibus locis Christi nomen, qui iam venit reg-
nat; vtpotè ante quem omnium Ciuitatum porta sunt reserata, & cui nulla sunt
clausæ; ante quem sera ferrea sunt comminuta, & valua area sunt aperta.

b li. aduers
Iudæos cap
7.

Hactenus Tertullianus.

3. Irenæus Polycarpi discipulus, & Apostolicorum pænè temporum E-

c. l. i. cap. 3

piscopus, in libro *e* aduersus Hæreses, breui, sed præclaro Elogio; *Ecclesiæ Iberorum*, hoc est, Hispanorum, laudat, quod veram, & Catholicam Christi fidem vnà cum Germanis Ecclesijs crederent, & traderent: *Et neque ha, inquit, que in Germania fundata sunt, Ecclesiæ aliter credunt, aut aliter tradunt, neque que in Iberis sunt.*

d. Ruff. l. i.
Hist. cap. 10

Quæ sanè verba referre nemo poterit ad Iberos Ponti Euxini accolæ: repugnat enim, & Irenæi contextus, qui supra Alemânos, infra habet Gallos, hoc est, Hispaniæ aut finitimos, aut non longè remotos: Et constat præterea Ponticos illos Iberos diu post Irenæi sæculum, nempe Imperatore Constantino ad Euâgelij fidem fuisse traductos. *d* Hos verò Iberos, ab Ibero Cantabriæ Fluuio nuncupatos, quos posterior ætas Hispanos appellauit, Christo Deo longè antea credidisse, etiam apud illos qui de Iacobi ad eas oras accessu dubitant, certum est.

c. ibid Maij.

4 Quis enim inficiabitur id quod Patres haud pauci, & Ecclesiæ Catholice Fasti, & Romani ipsi Pontifices de septem Apostolorum discipulis in Hispaniam missis vno propemodum ore tradiderunt? legantur Sancti, & vetusti Scriptores Isidorus, & Beda; ille in Breuiario Toletano, quod luculenter condidit; iste in suo Martyrologio ad diem 15. Maij, comperiet lector, Torquatum, Ctesifontem, Secundum, Indaletium, Cæcilium, Hesyrium, & Euphrasium primo Enangelij sæculo Christianæ fidei lucem Occiduis Hispaniæ populis refudisse. Ecclesiæ verò Romanæ Martyrologium *e* id ipsum affirmat, traditque disertè, hos septem beatos viros Romæ à SS. Apostolis Episcopos ordinatos, *Postquam varijs Hispania vrbi- bus euangelizassent, atque innumeras multitudines Christi fidei subiugassent, in ea prouincia diuersis locis quieuisse, Torquatum Acci, Ctesifontem Vergij, Secundum Abula, Indaletium Vrci, Cæcilium Illiberi, Hesyrium Carteia, & Euphrasium Illiturgi.* Ipsi denique Romani Pontifices Callixtus II. & Gregorius VII. ambo, & titulo, & vitæ probitate Sanctissimi, ille in Prologo secundi libri de Translatione B. Iacobi Apostoli (quod opus ab eo Pontifice scriptum; Innocentius II. Pontifex, & ipse Maximus alicubi memorat) alter in Epistola ad Alphonsum Hispaniæ Regem, tradunt, iam dictos septem Apostolorum discipulos ad Hispaniam ex vrbe directos, ibi, & prædicatione innumeros conuertisse, & sanguine demum pro Christo fuso, Hispanorum Ecclesias consecrasse.

5 His addamus Eugenium, & Euanthium Pauli discipulos, quos à Petro Ecclesiæ Toletanæ fundandæ in Hispaniam amandatos Hispanorum monumenta antiqua declarant. Lege Loaysam Notis ad Concilium Lucense, & Beuterum cap. 23. suæ Historiæ.

6. Vniuersè autem Hispanas Regiones non multò post Christi ad Cælos reditum Euangelium suscepisse, apertè colligitur ex Iustino martyre,

& Cle-

& Clemente I. Rom. Pont. asserentibus, vicesimo à Christi ascensione anno iam prædicatum fuisse Euangelium per totum orbem: Ergò & in Hispania, quæ hoc inter nobilissimas Orbis partes à Iustino Trogi Breviatore, Strabone, & Plinio recensetur:

7 Quid? Nonne & ipsimet beatissimi Apostoli Petrus, & Paulus Hispanias adire? De Petro quidem non adeò certum est; Innocentius tamen Rom. Pont. in Epist. ad Decentium id videtur asserere, & probabile profecto est, illum, quo tempore Claudij Cæsaris Edicto vnà cum Iudæis omnibus Roma pulsus, Occiduum Orbem lustrasse legitur, tunc Hispaniam in transcurso saltem inuisisse, Quod illi nequaquam fuit incommodum. Nam quando B. Apostolus perrexit ad Numidas, & Mauritanos (hos quippè Petrum adijisse Gregorius Magnus alicubi tradit) Hispaniam, angusto maris interiectu ab Africa separatam, quis non videt, & facillime potuisse, & pro suo vehementi propagandæ fidei studio voluisse percurrere?

8 Paulum verò, certa propemodum res est, quod ad Romanos scribens promiserat, se in Hispaniam abiturum, re ipsa præstitisse. Plurimi id affirmant æuo, & auctoritate grauissimi, Hippolytus martyr l, Athanasius m, Epiphanius n, Chrysostomus o, Hieronymus p, Theodoretus q, Cyrillus r, Gregorius Romanus s, Sophronius t, Theophylactus u, Fortunatus x, Beda y, Dorotheus z, Anselmus a, Ado Viennensis b, Lucas Tudenensis c, Glycas d, & vniuersæ Ecclesiæ Græcæ Fasti e, porro non sum nefcius id negasse nonnullos: sed cedere iure debent pauci plurimis, & maioribus posteris; præsertim, cum id quod alioqui opponunt ex Gelasij, & Innocentij verbis, quibus significant, à solo Petro, Petrique discipulis fundatas fuisse Ecclesias Occidentis, id facile interpretari possimus, aut Paulum à Petro seiunctum non debere intelligi (nam Romanam ipsam Ecclesiã, quæ profecto in Occidete est, ab iisdè simul fundatã fuisse Leo Magnus f, alijque veteres passim affirmant:) aut Paulum, breui illa in Hispania commoratione (breuis quippe, & exigui prouentus fuisse scribitur) nullam Ecclesiam potuisse fundare, hoc est, nullũ in ijs oris Episcopũ constituisse, nullã. Diocesim ordinasse, nullos sacrarũ rerũ ritus legesq; sanxisse: id enim est Ecclesiam fundare, & Hierarchiam Ecclesiasticam construere, vt ex Dionysio Areopagita alijsq; priscis, qui de ea re scripserunt, elicitor. Et vero præter tot veterum testimonia paulo ante producta, Romanum Martyrologium g palam edicit, Paulum, cum in Hispaniam contenderet, Proconsulem illum Sergium Paulum, quem ad fidem Christi conuerterat, apud Narbonam reliquisse, vt Euangelium in ea Vrbe disseminaret. Rursus, tum latinis, tum Græcis Fastis h habetur Xantippen, & Polixenam à Paulo in Hispaniã ad Christi fidem fuisse tradu-

ctas.

i lib. 14.

Lib. vi.

f lib. 2.

ep. 75.

g lib. 30.

h li. vi.

i Lib. 2.

Epist. 75.

k cap. 15.

l lib. de 72.

Discipul.

m Epist. ad

Dracont.

n Hæres. 27.

o Hom. 76.

in Matth.

p. in Amos

c. 3.

q. in Ep. ad

Rom. c. 15.

r Catech. 17.

s lib. 31.

Moral. c. 32.

t Ser. de A-

post.

u in c. 15. o-

pis. ad Ro-

man.

x Ep. ad B.

Mart. Gal-

lic.

y In Martyr

22. Apr.

z In Syno-

psi.

a In c. 16.

Epist. ad Rõ-

b De sex a-

ratibus

c In chro-

nico-

d In Anna-

libus.

e Ad 22

Qsob.

ctas. Sanè quidem iacta illic ab Apostolis Petro, & Paulo ipsorumque discipulis fidei semina in magnam messem excreuisse Inscriptio illa declarat, quæ adhuc extat in Hispania; eamque Neroni positam, bene in annum Christi 69. hoc est, paulò post dictorum Apostolorum necem Baroni-
us statuit. Libet autem hoc loco ipsam referre verbatim:

NERONI CL. CAES. AVG. PONT. MAXIM.
OB. PROVIN. LATRONIB. ET. HIS. QUI. NOVAM.
G^{NI}. HVM. SVPERSTITIONEM, INCVLGAR
PVRGATA M.

Viden' Lector Christiane, quàm inanis ista fuerit, & iactabunda adu-
latio. Ex ea tamen, vt dixi, habetur apertissimè, & Christianam Religionè
etiam tum in Hispania floruisse, & acerrimam extitisse Sexti Neronis
persecutionem, vt creditum sit Christi Ecclesiam ab eo penitus fuisse in
ea regione deletam.

Sed iam ad Iacobum mihi deueniendum est, qui ante hos omnes
Hispaniensem agrum Euangelij rore cæpit adspargere. Quod antequam
probem, profliganda mihi sunt quæ à nonneminè in contrarium obijci-
tur. Ea sane neque multa admodum, neque magna sunt, quamquam ex ijs
pleraque à Viro magno, & qui vnus instar multorum sit, producta. Eni-
tar autem ego diuino fretus auxilio adeò multa, & valida, atq; ex ijs non
pauca à nemine hactenus in hanc rem adducta proferre, vt tametsi postre-
mus in hanc arenam descenderim, æquis tamen Iudicibus actum agere
nequaquam videri queam.

Primum Argumentum.

^{2.}
APOSTOLI non discesserunt Ierosolymis, nisi post duodecim à
Christi morte annos, hoc est, à Christo nato 46. Atqui Iacobus ià
ab Herode occisus fuerat, vel anno Christi 42. videlicet anno pri-
mo Claudij Imp. vt ex Eusebio alijsque colligitur, vel, summùm, anno
Christi, 44. vt alijs quibusdam placet. Nullo igitur modo potuit ad His-
paniam proficisci. Antecedens traditur ab Apollonio grauissimo viro,
apud Eusebium lib. 5. Hist. Eccles. cap. 17. Eusebij verba hæc sunt: *Apollo-
nius antiquus Theologus agens aduersus Cataphrygas testatur, se traditione ac-
cepisse Saluatorem mandatum dedisse Apostolis, ne vsque ad duodecim annos ab Ie-
rosolymis discederent.* Quod Apollonij dictum videtur aliquatenus firmari
posse ex Luca i narrante post necem Stephani, dispersis ob Iudæorum per-
secutionem Christi discipulis, aliò alijs, Apostolos tamen adhuc perstitis-

se Ier-